

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński

Protokolant: st.sekr.sąd. Monika Gazda

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko T.B. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowo-akcyjnej w D.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego T.B. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w D. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę:

- 2.256,30 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych trzydzieści groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 4 marca 2014 r. do dnia 11 kwietnia 2014 r.;

- 29.878,21 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia jeden groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 3 grudnia 2013 r. do dnia 11 kwietnia 2014 r.;

- 29.607,39 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset siedem złotych trzydzieści dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 3 grudnia 2013 r. do dnia 3 marca 2014 r.;

- 29.421,44 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta dwadzieścia jeden złotych czterdzieści cztery grosze) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 5 grudnia 2013 r. do dnia 11 kwietnia 2014 r.;

- 14.290,62 zł (czternaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 6 grudnia 2013 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r.;

- 13.700,23 zł (trzynaście tysięcy siedemset złotych dwadzieścia trzy grosze) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 7 grudnia 2013 r. do dnia 18 kwietnia 2014 r.;

- 13.214,88 zł (trzynaście tysięcy dwieście czternaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 8 grudnia 2013 r. do dnia 2 kwietnia 2014 r.;

- 7.264,66 zł (siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 8 grudnia 2013 r. do dnia 28 kwietnia 2014 r.;

2. Umarza postępowanie w pozostałej części.

3. Zasadza od pozwanego T.B. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w D. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 10.786,23 zł (dziesięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 238 / 14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 stycznia 2014 r. strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wniosła o zasądzenie od pozwanego T.B. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo – akcyjnej w D. kwoty 168 087 ,66 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty :

- 30 810 ,23 zł. za okres od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia zapłaty ;
- 59 485,60 zł. za okres od dnia 3 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty ;
- 29 421 , 44 zł. za okres od dnia 5 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty ;
- 14 190 , 62 zł za okres od dnia 6 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty ;
- 13 700,23 zł. za okres od dnia 7 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty ;
- 20 479,54 zł. za okres od dnia 8 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty ;

oraz kosztami postępowania (pozew k. 4 i nast. , jego uzupełnienie – pismo z dnia 26 lutego 2014 r. k. 30 oraz pismo z dnia 10 marca 2014 r. k. 40) .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że powód sprzedał pozwanemu w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej jabłka na kwotę dochodzoną pozwem na podstawie 10 szt. Faktur VAT wymienionych w wezwaniu do zapłaty z dnia 18 grudnia 2013 r. Faktury te powód dołączył do pozwu . Powód wezwaniem z dnia 18 grudnia 2013 r. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty należności listami poleconymi . Pozwany nie uregulował kwoty dochodzonej pozwem do dnia sporządzenia pozwu .

W piśmie z dnia 10 marca 2014 r. pełnomocnik strony powodowej poinformował Sąd Okręgowy o uregulowaniu przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 29 607 , 39 zł. w dniu 3 marca 2014 r. , która to kwota jak wynika z treści tego pisma została przez stronę powodową zaliczona na poczet należności głównej najstarszej w kwocie 28 553 , 93 zł. oraz odsetki w kwocie 1053,46 zł. (k. 40) . W piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. pełnomocnik strony powodowej w związku z uregulowaniem przez stronę pozwaną powyższej kwoty w dniu 3 marca 2014 r. wskazał ,że cofa powództwo co do kwoty 28 553,93 zł. tytułem należności głównej oraz co do kwoty 1053,46 zł. z tytułu odsetek oraz zrzeka się w tym zakresie roszczenia (k. 46) .

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 10 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 139 533 , 73 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot składających się na należność główną i za okresy oznaczone przez stronę powodową w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. oraz kosztami postępowania w kwocie 5 362 zł. (nakaz zapłaty sygn.. akt IX GNc 11/14 , k. 49) .

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2014 r. (k. 53 i nast.) Sąd Okręgowy w Lublinie umorzył postępowanie co do kwoty 28 553,93 zł. (pkt I) oraz nakazał zwrócić stronie powodowej uiszczoną opłatę od cofniętej części pozwu w kwocie 1 428 zł. (pkt II) . Postanowieniem tym na skutek przeoczenia Sąd Okręgowy nie objął odsetek ustawowych od tej kwoty , które strona powodowa wyliczyła w powyższych pismach na kwotę 1053,46 zł. i co do których także cofnęła pozew i zrzeka się roszczenia i w tym zakresie nie umorzył postępowania .

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z 29 kwietnia 2014 r. (k. 61 i nast.) strona pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych .

Jako uzasadnienie sprzeciwu wskazano ,że przedmiotowy nakaz zapłaty został wydany w sposób niezasadny bowiem pozwany (w piśmie wskazano omyłkowo „powód”) spłacił całość długu . W treści uzasadnienia sprzeciwu wskazano szczegółowo daty i kwoty poszczególnych wpłat dokonanych przez stronę pozwaną .

W piśmie z dnia 22 maja 2014 r. pełnomocni strony powodowej potwierdził wpłaty pozwanego dokonane na poczet zadłużenia .W piśmie tym pełnomocni strony powodowej dokonał również modyfikacji dochodzonego roszczenia (k. 94 i nast.) .

Strony podtrzymały swoje stanowiska w toku postępowania - na terminie rozprawy w dniu 16 lipca (k. 105 i nast.) oraz w dniu 13 sierpnia 2014 r. (k. 112) . W piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2014 r. (k. 110) pełnomocnik powoda jednakże przyznając uregulowanie przez pozwanego należności głównej w pełnej wysokości cofnął powództwo w tym zakresie i oświadczył ,że zrzeka się roszczenia . Wniósł natomiast o zasądzenie odsetek od poszczególnych kwot i dat oznaczonych w pozwie do dat zapłaty poszczególnych należności z faktur przez stronę pozwaną oraz kosztów postępowania . W piśmie procesowym z dnia 1 września 2014 r. (k. 126 i nast.) pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w zakresie odsetek i kosztów procesu . Oświadczył także ,że podtrzymuje oświadczenie złożone w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. Wskazał także ,że jego cofnięcie pozwu zawarte w piśmie z dnia 22 maja 2014 r. obarczone było błędem . Treść tego pisma mając na względzie również wezwanie z dnia 13 sierpnia 2014 r. (k. 114 i nast.) wskazuje ,że pełnomocnik strony powodowej odwołał swoje oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako spółka kapitałowa – spółka prawa handlowego wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS powoda k. 6 i nast.) . Pozwany również działa jako spółka prawa handlowego wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis KRS pozwanego k. 8 i nast. , 33 i nast. , k. 63 i nast. odpis z KRS komplementariusza k. 69 i nast.) . W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej między stronami doszło do zawarcia umów kupna sprzedaży , której przedmiotem były jabłka . Z dowodów przedłożonych przez strony do akt nie wynika , aby strony łączyła umowa na piśmie . W ocenie Sądu Okręgowego do zawierania poszczególnych umów dochodziło poprzez fakty dokonane tj. prze wydanie towaru przez kupującego i jego przyjęcie przez nabywcę (żadna ze stron nie kwestionowała natomiast ani wydania towarów , ani ich przyjęcia) .

Poszczególne transakcje handlowe pomiędzy stronami były dokumentowane wystawianymi przez stronę powodową fakturami VAT dołączonymi do pozwu . Pierwsza z faktur o nr (...)Fs została wystawiona w dniu 22 listopada 2013 r. , zaś ostatnia o numerze 21/11/13FS w dniu 30 listopada 2013 r. Towar był wydawany stronie pozwanej w oparciu o kwity wagowe , których wystawienie było ujawniane w treści każdej z faktur. Odbiór niektórych z faktur swoim podpisem potwierdziła E. S. . Na większości faktur osoba ta posłużyła się także pieczęcią pozwanej spółki (faktury i kwity wagowe k. 12 i nast.) . Strona pozwana nie kwestionowała ,że osoba która podpisała się na fakturach działała w imieniu pozwanej spółki , jak również faktu otrzymania faktur , które nie nosiły pokwitowania ich odbioru . Faktury wystawione przez powoda określały towar , który był przedmiotem transakcji , jego ilość i cenę oraz termin zapłaty , który był oznaczony na od 4 do 14 dni (w większości faktur był to termin tygodniowy) . W toku postępowania strona pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów w zakresie ilości wydanego jej towaru , jego jakości , ceny czy też w zakresie terminu płatności .

Wezwaniem z dnia 19 grudnia 2013 r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 197 587 , 23 zł. (k. 10 , dowody doręczenia wezwania k. 11) . W dniu 1 kwietnia 2014 r. strona pozwana dokonała zapłaty kwoty 13 214 , 88 zł. , w dniu 11 kwietnia 2014 r. kwoty 90 109,88 zł. , w dniu 18 kwietnia 2014 r. kwoty 7 264,66 zł. i kwoty 13 700,23 zł. , w dniu 29 kwietnia 2014 r. kwoty 14 190 , 62 zł. na poczet należności z faktur wskazanych w potwierdzeniach

transakcji - obejmujących należności z faktur objętych niniejszym postępowaniem (k. 77 i nast.). Strona pozwana nie kwestionowała w toku niniejszego postępowania ,że doszło także do zapłaty kwoty 29 607 , 39 zł. w dniu 3 marca 2014 r. , chociaż dowód jej zapłaty przez żadną ze stron nie został dołączony do akt niniejszego postępowania . Wszystkie płatności były natomiast dokonane przez stronę pozwaną w toku postępowania już po wniesieniu przedmiotowego pozwu przez stronę powodową .

W ocenie Sądu Okręgowego strony łączyło kilka umów . Do zawierania tych umów , jak wskazano powyżej dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę , którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego , którym była strona pozwana . Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary pozwanemu , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na niego ich własność. Pozwany nie kwestionował w ogóle ich otrzymania , a jednocześnie nie uiszczył za nie w całości ceny w terminach oznaczonych w fakturach , których nie kwestionował , w tym także nie podnosił , terminy te że nie zostały uzgodnione wspólnie przez strony. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie kwestionował w zasadzie ani wysokości dochodzonych kwot wynikających z poszczególnych faktur , ani dat od których były naliczone i dochodzone przez stronę powodową odsetki w przypadku poszczególnych należności , a powołał się tylko i wyłącznie na fakt zapłaty należności głównej objętej nakazem zapłaty . W tym miejscu należy także wskazać ,że zgodnie z ustalonym orzecznictwem powszechnie przyjmuje się ,że za datę zapłaty uznaje się nie datę obciążenia rachunku dłużnika lecz datę uznania – wpływu środków na rachunek wierzyciela (pozwany zaś nawet nie twierdził ,że strony uzgodniły między sobą inny sposób oznaczenia terminu zapłaty) - por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1995 r. , III CZP 164/94 , OSNC 1995/4/62 .

Jak wskazano powyżej strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego skutecznie cofnęła pozew w zakresie części należności głównej w kwocie 28 553 , 93 zł. oraz częściowo co do odsetek , od kwoty dochodzonej z faktury (...)FS co uczyniła w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. dochodząc jedynie pozostałej z kwoty 30 810 , 23 zł. kwoty 2256,30 zł. wraz z odsetkami tylko i wyłącznie od tejże kwoty za okres od dnia 4 marca 2014 r. do dnia jej zapłaty (w pozostałym zakresie obejmującym te roszczenia powód nie tylko cofnął powództwo , ale i zrzekł się roszczenia – vide pismo z dnia 4 kwietnia 2014 r. k. 46) . Przed wydaniem wyroku Sąd Okręgowy mimo skutecznego cofnięcia pozwu w powyższym zakresie umorzył prawomocnie postępowanie tylko i wyłącznie co do kwoty 28 553 , 93 zł. Nie rozstrzygnął natomiast , jak wskazano wcześniej co do odsetek , odnośnie których strona powodowa również skutecznie cofnęła pozew i zrzekła się swojego roszczenia tj. w zakresie odsetek kwoty 30 810 , 23 zł. za okres od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia 3 marca 2014 r. Po wydaniu powyższego postanowienia pełnomocnik strony powodowej cofnął pozew i zrzekł się roszczenia również w zakresie pozostałej należności głównej przyznając ,że strona pozwana zaspokoiła ją w całości (vide pisma z dnia 7 sierpnia 2014 r. k. 110 i z dnia 1 września 2014 r. k. 126 i nast.) .

Stosownie do przepisu art. 203. § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (§ 2) . Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4) .

Jak wskazano powyżej pełnomocnik powoda podtrzymał swoje oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. a na skutek tylko i wyłącznie przeoczenia postanowieniem z dnia Sąd Okręgowy umorzył postępowania tylko co do części należności głównej - bez odsetek . Co do odsetek od kwoty 30 810 , 23 zł. pełnomocnik powoda popierał powództwo tylko co do odsetek nie od powyższej kwoty wskazanej w pozwie i późniejszych pismach procesowych lecz tylko i wyłącznie co do odsetek od kwoty 2 256,30 zł. uznając ,że w przypadku pozostałych odsetek od tej części należności głównej które wyliczył na 1053,46 zł. został już również zaspokojony . Warto tu także jeszcze raz

podkreślić, że pełnomocnik powoda podtrzymał w toku postępowania swoje oświadczenie o cofnięciu pozwu w tym zakresie tak co do części należności głównej w kwocie 28 553,93 zł. jak i odsetek związanych z tą należnością. Okoliczność, że Sąd Okręgowy pierwotnie nie umorzył postępowania również w zakresie odsetek nie niweczyła skutków tego oświadczenia pełnomocnika powoda tym bardziej, że zostało ono przez niego podtrzymane w toku dalszego postępowania. Do umorzenia postępowania w tym zakresie oraz w zakresie pozostałej po uprzednim umorzeniu postępowania należności głównej obejmującej również kwotę 2256,30 zł. doszło zatem w wyroku w pkt 2 na podstawie przepisu art. 355 kpc wobec skutecznego cofnięcia w powyższym zakresie powództwa i zrzeczenia się roszczenia przez stronę powodową w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r., z dnia 7 sierpnia 2014 r. oraz z dnia 1 września 2014 r. Stosownie bowiem do przepisu art. 355 § 1 kpc sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W ocenie Sądu Okręgowego w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynność ta nie była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego ani też zmierzała do obejścia prawa.

Co się tyczy cofnięcia pozwu zawartego w piśmie z dnia 22 maja 2014 r. należy wskazać, że nie wywołało ono w ocenie Sądu Okręgowego skutków procesowych bowiem pełnomocnik strony powodowej skutecznie je odwołał. Przyjmuje się bowiem, że cofnięcie pozwu jest cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu. Jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Obecnie judykatura dopuszcza odwołanie cofnięcia pozwu, o ile oświadczenie powoda zostanie dokonane do czasu uprawomocnienia się postanowienia sądu o umorzeniu postępowania i pod warunkiem wskazania następczej przyczyny odwołania czynności procesowej (postanowienie SA w Łodzi z dnia 29 września 1992 r., I ACz 335/92, OSA 1993, z. 1, poz. 6; por. także postanowienie SN z dnia 12 marca 1999 r., I PKN 40/99, OSNP 2000, nr 10, poz. 390). Przyjmuje się także, że przez odwołanie czynności procesowej strona realizuje prawo do eliminacji czynności procesowych wadliwych, tj. niezgodnych z rzeczywistą wolą strony. W ocenie Sądu Okręgowego jak wskazuje na to treść pisma z dnia 1 września 2014 r. pełnomocnik powoda uchylił się od skutków prawnych tego oświadczenia woli czego strona przeciwna reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego do dnia zamknięcia rozprawy nie podważała i nie kwestionowała.

Stosownie nadto do przepisu art. 451 § 1 kc dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Strona pozwana z takiej możliwości jaką daje jej powyższy przepis skorzystała. Przepis ten dotyczący zarachowania zapłaty, ma nadto charakter dyspozytywny, albowiem znajdzie on zastosowanie wówczas, gdy strony nie umówiły się inaczej (por. wyrok SN z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 95/2007, niepubl.). Pomimo dania dłużnikowi uprawnień w zakresie sposobu zarachowania długu, jednocześnie w przepisie tym zawarte zostało ograniczenie dla dłużnika, a jednocześnie uprawnienie dla wierzyciela, który może „to, co przypada na poczet danego długu” zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Wierzyciel może więc w pewnych granicach zakwestionować dyspozycje dłużnika co do sposobu zarachowania zapłaty. W odniesieniu do zaliczenia dokonywanego przez wierzyciela na podstawie art. 451 § 1 zdanie drugie k.c. uznaje się, że ma ono charakter czynności prawnej, a nie oświadczenia wiedzy. W konsekwencji podlegać będzie ocenie z punktu widzenia ogólnych przesłanek ważności czynności prawnych i będzie ono złożone z chwilą, gdy dojdzie do drugiej strony w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Biorąc nadto pod uwagę zasadę pewności obrotu, należy przyjąć, że wierzyciel winien bez zbędnej zwłoki, w normalnym toku czynności, powiadomić dłużnika o skorzystaniu przez siebie z tego uprawnienia. Skoro zatem przyjmuje się, że oświadczenie wierzyciela o dokonanym zarachowaniu jest czynnością materialnoprawną, a nie procesową należy zatem ustalić czy pełnomocnik procesowy strony legitymujący się pełnomocnictwem procesowym, a nie materialnym był uprawniony do złożenia takiego oświadczenia woli. W ocenie Sądu Okręgowego takiego uprawnienia podobnie, jak w przypadku oświadczenia np. o potrąceniu wzajemnych wierzytelności pełnomocnik procesowy nie posiada, gdy nie wynika to z zakresu pełnomocnictwa procesowego. Warto tu także wskazać, że strona powodowa nie wykazała, aby pismo z dnia 24 kwietnia 2014 r. zawierające powyższe oświadczenie woli zostało w ogóle doręczone stronie pozwanej przed jego złożeniem do akt przedmiotowego postępowania (co miało natomiast miejsce po upływie miesiąca od

dnia , z którego pismo to pochodzi) , a tym samym aby strona powodowa dochowała powyższego terminu na dokonanie przedmiotowej czynności prawnej nawet gdyby uznać ,że oświadczenie o zarachowaniu pochodzące od pełnomocnika procesowego powoda zostało złożone skutecznie . Na marginesie należy także wskazać ,że oświadczenie to odwoływało się także do kosztów postępowania mimo ,ze w dacie z którego pochodzi oświadczenie nakaz zapłaty nie był prawomocny , a po wniesieniu sprzeciwu utracił on moc prawną również w zakresie kosztów postępowania (vide przepis art. 505 § 1 i 2 kpc) .

W tym miejscu należy również wskazać ,że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać ,że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/ 98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/ 97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/ 98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała , a nawet nie twierdziła ,że strony uzgodniły inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu .Samych faktur ich prawdziwości , wiarygodności strona pozwana również nie podważała , a tym samym również Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw aby podważać moc dowodową powyższych dokumentów prywatnych . Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej , a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej , niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej . Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustalą terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny – wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi – nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń – roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc . Nawet jednakże gdyby tak nie było , to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu , jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej

termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego . I chociaż nie oznacza to , że roszczenie w ogóle istnieje , czy też , że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości , że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty . Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego , jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie.

Przedmiotem żądania pozwu po jego modyfikacji przez stronę powodową – jej pełnomocnika procesowego pozostawało natomiast roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych co do której nie nastąpiło skuteczne cofnięcie pozwu oraz zrzeczenie się roszczenia przez stronę powodową . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi .Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Pozwany co należy jeszcze raz podkreślić nie kwestionował w przypadku przedmiotowych faktur, że termin płatności należności objętych fakturami przypadał na inny dzień , niż ten który wskazał powód w fakturach . Mając powyższe na względzie i przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy odsetki te zasądził od dat wskazanych pierwotnie w pozwie za jednym wyjątkiem , a mianowicie co do kwoty 2256,30 zł. które zasądził zgodnie z żądaniem zawartym w piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. które zostało podtrzymane przez pełnomocnika strony powodowej (vide pismo z dnia 1 września 2014 r.) .

Stosownie natomiast do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie zaś do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Mając na względzie ,że powód uległ w części co do swego żądania tylko i wyłącznie z tego względu ,że Sąd Okręgowy częściowo umorzył postępowanie na skutek zaspokojenia powoda dokonanego dopiero w toku postępowania uznał ,że pozwany winien ponieść całość kosztów procesu .W wypadku umorzenia postępowania ustalenie stron wygrywającej i przegrywającej uzależnione jest bowiem od przyczyny, która spowodowała potrzebę wydania tego rodzaju postanowienia. Według stanowiska doktryny, umorzenie postępowania stawia stronę powodową w roli strony przegrywającej spór, jeśli cofnęła pozew, zrzekając się niezaspokojonego roszczenia, albo jeśli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek niewywołanej przez strony zmiany stanu faktycznego, która doprowadziła do bezprzedmiotowości roszczenia. Gdy jednakże umorzenie postępowania jest konsekwencją cofnięcia pozwu wskutek zmian w okolicznościach faktycznych zaszłych z woli stron procesowych, ustalenie strony wygrywającej i przegrywającej sprawę jest uzależnione od tego, który z podmiotów spowodował daną zmianę i w jakim czasie - przed czy po wniesieniu pozwu. Powinność zwrotu kosztów ciążyć będzie z reguły na powodzie, jeśli zmiana okoliczności faktycznych nastąpiła z jego woli jeszcze przed wytoczeniem powództwa albo jeśli zmiana tego rodzaju nastąpiła przed wniesieniem pozwu, ale z woli pozwanego, a powód o tej zmianie wiedział lub mógł wiedzieć.

Natomiast powinność ta ciążyć będzie na pozwanym, jeśli zmiana okoliczności faktycznych nastąpiła z woli powoda, ale po wniesieniu pozwu, jeśli zmiana tego rodzaju nastąpiła po wniesieniu pozwu, ale z woli pozwanego, albo jeśli zmiana ta nastąpiła z woli pozwanego przed wniesieniem pozwu, ale powód o niej nie wiedział. Zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy zatem uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez tę stronę, a w tym przypadku stronie pozwanej należą się koszty procesu tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu (por. orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952, nr 2, poz. 49 oraz postanowienia SN: z dnia 20 sierpnia 1979 r., I CZ 92/79, Lex nr 8188 i z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, Lex nr 8642). W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym przypadku nie mamy natomiast do czynienia w ostatnią sytuacją. Strona powodowa nie uiściła bowiem dochodzonej pozwem należności nie tylko w terminie oznaczonym w fakturach załączonych do pozwu lecz także w terminie wyznaczonym jej w wezwaniu do zapłaty poprzedzającym wytoczenie przedmiotowego powództwa.

Kosztami niezbędnymi do celowej obrony poniesionymi w niniejszej sprawie przez powoda były koszty związane z wynagrodzeniem pełnomocnika procesowego reprezentującego tę stronę określone według stawki minimalnej wynikającej z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa, opłatą sądową od pozwu oraz kosztami poniesionymi przez powoda w związku ze stawiennictwem pełnomocnika powoda na jednym z terminów rozprawy. Na Marginesie należy także wskazać, że strona pozwana nie kwestionowała ani konieczności poniesienia tych wydatków ani też ich wysokości. Wysokość kosztów dojazdu pełnomocnika powoda do Sądu Okręgowego znajduje uzasadnienie w obowiązujących regulacjach odwołujących się do rozwiązań dotyczących zwrotu kosztów przejazdu świadka. Na podstawie art. 86 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonania czynności sądowej na wezwanie sądu – według zasad obowiązujących przy obliczaniu należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Zwrotu kosztów podróży reguluje natomiast rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży samochodem osobowym, a w takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34 a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. W niniejszym przypadku Sąd Okręgowy zastosował obowiązujące w tutejszym Sądzie zarządzenie nr D.003-5/2013 Dyrektora Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6 marca 2013 r. w sprawie wprowadzenia instrukcji służbowej „Zasady i tryb rozliczania podróży służbowych...”.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku.